

TICA MORGAN

Volgerland

Mooie Moorden



2021
Gloude | Amsterdam



Haar lange natte haarslierten braken haar gezichtsveld in stukken. Zoë zwoegde op haar zwarte opoefiets door de regen naar huis. Voorovergebogen op haar stuur vervloekte ze binnensmonds de harde tegenwind die ze zo goed kende. Van duizenden kilometers fietsen over de kale, betonnen dijken naar haar middelbare school. Elke dag achttien kilometer heen en achttien kilometer terug, meestal met tegenwind, zowel heen als terug. Ze had geweten, nee, ze had gezworen dat ze na het halen van haar vwo-diploma nooit meer met plezier op de fiets zou stappen. Waarom ze uitgerekend vandaag de fiets had gepakt om haar beste vriendin Kim op te zoeken, was haar een raadsel. Het was een slecht plan geweest, zoveel was haar duidelijk, een heel slecht plan. Met haar wijsvinger veegde ze de lange lokken uit haar gezicht en proefde de regen op haar lippen. Beetje zoetig, hoofdzakelijk nat. Ze ploegde door en reed over de glanzende straten naar haar veilige haven. Daar aangekomen gooide ze haar fiets tegen het oude, scheve hek, zette hem op slot en maakte de voordeur snel open.

Het was ongewoon stil in huis. Ze trok haar doorweekte kleren boven uit en draaide de douchekraan open. Ondertussen graaide ze een paar kleurige sokken en een tandenborstel van de kinderen van de grond. Die hadden haar genen, dat was duidelijk. Ze stapte onder de inmiddels warm geworden douche. Daarna droogde ze zich stevig af en keek in de badkamerspiegel naar haar naakte lichaam. Zachtjes kneep ze in haar billen en buik. Haar lichaam was na de bevalling nooit volledig teruggeveerd.

‘Morgen,’ zei ze hardop.

Morgen ging ze afvallen. Ze glimlachte in de wetenschap dat dit zeker niet ging gebeuren. Gelukkig was het geen groot drama en kon ze haar zachte, ronde buik verhullen in opblende blouses. Die waren hip tegenwoordig, dus dat was mooi meegenomen. In haar politie-uniform viel haar buik helemaal niet op. En bovendien droeg ze haar uniform alleen als er geen spuurwerk was en ze een gewone dienst moest draaien. Dat kwam gelukkig niet vaak voor. Meestal was er wel een inbraak, een diefstal, een geweldsdelict en in bijzondere gevallen: een verdacht sterfgeval. Op die momenten deed ze het recherchewerk samen met Tom, de hoofdinspecteur. Hij deed druk en belangrijk, zij het noeste spuurwerk. Ze had betere papieren en opleidingen dan hij, maar ze had stelselmatig bedankt voor promotieaanbiedingen. Het was goed zo. Op deze manier kon ze in de luwte spitten en speuren, analyseren en puzzelen. Ze deed niets liever dan dat. Daarom was ze op dit eiland gebleven, met zijn kleine, afgelegen, conservatieve dorpen. In een stad was ze een van de vele rechercheurs geworden en had ze een deeltaak gekregen in een zaak. Ze hield juist van overzicht, alle puzzelstukjes in elkaar laten passen en de verbanden leggen. De pest was dat er niet altijd een zaak was om aan te werken, maar als die er was, was die voor haar. En voor Tom, haar baas, natuurlijk, maar die kon ze vrij eenvoudig buitenspel zetten. Hij wilde vooral de eer opstrijken als een zaak was opgelost. En dat vond ze prima, als zij haar gang maar mocht gaan. Het was een stilzwijgende deal tussen hen tweeën die al jaren goed werkte.

Over dik twee uur begon haar nachtdienst en dat gaf haar ruimschoots de tijd om in haar oude verschoten ochtendjas beneden aan de keukentafel koffie te drinken en een boterham naar binnen te werken. Goede koffie wilde ze, voordat er een lange nacht aankwam met sloten beroerde automatenkoffie. Op het moment dat ze achter een grote mok dampende cappuccino zat, realiseerde ze zich dat haar telefoon nog op stil stond en in haar jaszak zat. Stom, ze had dat gedaan

toen ze bij Kim was gearriveerd. Ze pakte haar telefoon en zag tot haar schrik negen gemiste oproepen van Tom. Ze belde hem op en begon onhandig haar excuses aan te bieden, maar hij kapte haar midden in een zin af.

‘Ik probeer je al anderhalf uur te bereiken, verdomme. We hebben een melding van een lijk binnengekregen.’

‘Een melding van een lijk? Dat lijkt me heel bijzonder.’

‘Ja Jezus, ik bedoel natuurlijk van iemand die een lijk heeft gemeld,’ reageerde Tom. ‘Het gaat om een moord, Zoë, hierheen komen.’

Hij gaf haar het adres door en verbrak gehaast de verbinding.

Het was een aardige man, maar zijn gebrek aan humor was dodelijk. Ze nam een slok koffie, een hap van haar boterham, realiseerde zich ineens dat het om een moordzaak ging en race-te naar boven. Haar uniform schoof ze resoluut opzij, trok een spijkerbroek en trui aan en voor de spiegel in de badkamer deed ze mascara op. Stomme actie, dacht ze meteen, want als ze de hele nacht in de stromende regen ging staan, liep haar absoluut-niet-waterproof-mascara zeker uit. Ze besloot het erop te wagen. Beneden verzamelde ze haar spullen en ze snelde de deur uit. Haar zwarte Mini stond vlak voor de deur geparkeerd waardoor ze gelukkig relatief droog aan haar dienst kon beginnen.

In de auto toetste ze de adresgegevens op haar navigatie in. Vast ergens achter in de polder, dacht ze. Ze zette, om zich te ontspannen, de radio zachtjes aan en ging op weg. Een nummer van de Carpenters klonk uit haar boxen. Het was muziek die haar ouders vroeger altijd op zondag opzetten als ze een potje scrabbelden met zijn drieën. Ze zag het tafereel zo voor zich: haar vader, moeder en zijzelf om de eettafel heen, *easy listening* muziek op de achtergrond en fanatieke blikken. Het ging bijna altijd tussen haar en haar moeder. Haar vader deed voor spek en bonen mee, gaf steevast en luid vloekend zijn letters de schuld van zijn verlies, maar de realiteit was dat hij niet het geduld had om lang na te denken. Haar grote broer hield niet van spelletjes en haar zus was in die tijd al vaak de grote afwezige in het gezin.

Zoë neuriede zacht met de radio mee terwijl ze zichzelf tegelijkertijd op haar kop gaf omdat ze haar iPhone op stil had gezet. Ze kon neurïen en zichzelf de grond in boren op hetzelfde moment. Ze was het levende bewijs dat vrouwen konden multitasken. Ze besloot er niet al te trots op te zijn. Na een dik kwartier reed ze een klein landweggetje op die door alle regen extreem modderig was geworden. De maan en de sterren speelden verstoppertje achter het gesloten wolkendek en alleen met groot licht aan kon ze iets zien. Aan de rechterkant zag ze een felverlichte boerderij opdoemen, het adres waar ze moest zijn. Voor de boerderij stonden een aantal politieauto's, een lijkwagen en een witte bestelbus geparkeerd. Er waren veel collega's op de been, inclusief het team van de forensische opsporing. Shit, ze was echt laat. De stress sloeg toe en ze vloekte een paar keer hardop. Haar auto parkeerde ze achter de ambulance, ze stapte uit en voelde haar laarzen in de modder wegzakken. Haar geüniformeerde collega Pieterse begroette haar bij de afzetlinten.

'Hé Zoë, dit ziet er lelijk uit,' zei hij met een ernstige blik terwijl hij met zijn hoofd richting de boerderij knikte.

Hij had geen flauw idee hoe blij ze van zulke woorden werd. Lelijk betekende in haar hoofd een mooie moord, een interessante moord, een eens-in-de-zoveel-tijd moord.

De laatste keer dat ze een 'mooie moord' bij de hand had gehad, was ruim zes jaar terug. Een jonge vrouw was op beestachtige wijze vermoord en vervolgens gekleed in een lichtblauwe satijnen prinsessenjurk in een doodskist langs de provinciale weg van Dirksland naar Melissant achtergelaten. Na bijna acht maanden speurwerk hadden ze de dader, Sven van der Linde, opgepakt. Het was een interessante zaak omdat de dader in staat was geweest bijna iedereen om de tuin te leiden. Bijna iedereen, want Zoë had hem als enige doorgesneukt en was net zolang blijven speuren tot ze overtuigend bewijs tegen hem had gevonden. Het was voor Zoë een geweldige zaak geweest en ondanks dat Tom de eer zelf had opgestreken, wist een aantal journalisten te achterhalen dat zij de zaak had opgelost. Haar

naam was daarmee gevestigd en ze kreeg verschillende aanbiedingen om bij grote rechteamts in andere steden te komen werken. Ze had steeds geweigerd, omdat de kinderen zo klein waren.

Dit alles schoot door haar hoofd terwijl ze onder het rood-witte afzetlint doorkroop dat haar collega voor haar omhooghield. Ze bedankte hem en liep richting de oude boerderij waar de voordeur openstond. Een man in een witte overall kwam naar buiten met een paar plastic zakken. Bewijsmateriaal, hoopte Zoë. Aan de zijkant van de boerderij onder een aangebouwde carport, stond Tom. Met naast hem een lange man die ze niet kende. Ze liep op hen af. De onbekende man omklemde een plastic bekertje dampende koffie. Hij zag er verslagen uit en ze zag overduidelijk dat hij had gehuild.

‘Meneer Kramer, dit is mijn collega, rechteamter Janssen,’ zei Tom op een voor zijn doen eerbiedige toon.

De man gaf haar een hand. Het was een stevige hand, van een lange, aantrekkelijke man.

‘Alex Kramer,’ zei hij met een zachte stem, ‘ik ben haar zoon.’

God, ze wist nog van niks. Blijkbaar was zijn moeder het slachtoffer, maar zelfs dat wist ze niet honderd procent zeker. Ze voelde zich dom en onbeholpen. Vragend keek ze richting Tom die haar vertwijfeling gelukkig zag.

‘Meneer Kramer heeft zijn moeder twee uur geleden in de stal achter in de boerderij gevonden. Ze is waarschijnlijk een paar dagen terug al overleden. De lijkschouwer is nu bij haar.’

Zoë condoleerde Alex. Hij bedankte haar mat en nam een slok van zijn koffie.

‘Meneer Kramer en ik hebben kort besproken hoe hij zijn moeder heeft aangetroffen,’ zei Tom bijna verontschuldigend.

Hij wist dat ze het niet op prijs stelde als hij in haar afwezigheid vragen aan getuigen ging stellen. Dat had hij na al die jaren goed begrepen, concludeerde ze met enig leedvermaak.

‘Ik wil eerst bij uw moeder gaan kijken voordat ik u een aantal vragen wil stellen. Is dat goed?’

Alex Kramer knikte en nam geluidloos een slok koffie. Kof-